

Focs d'octubre

Francesc Parcerisas

Nit Clara

Fa una nit molt clara, immensa;
contemplo els estels, enllà dels pins,
i la negror insondable de la volta.
A baix, a la badia, tot són lluminàries
i la música dels bars encén el raucar de les granotes.
¿Quina mar hi ha darrere aquest teló
o són onades de paper que no acaben d'enganyar-nos?
S'empaiten, absurds, Capricorn i Sagitari,
l'Óssa Major enfonsa la celístia dins la mar,
canten les cigales i jo, sota el Dofí,
em sento ull únic que sotja i que comprèn
o insignificant engruna d'un àpat de pesombre.
Tornen les músiques, l'aroma dels garrofers,
el petarreig de les barques que surten a l'encesa;
enllà, parpellen els estels com raïms d'or.
Allargo el braç, com si pogués abastar-los,
i per un moment, ebri, «m'inundo d'immens».